

Priča o drekavcu

Sve češće susrećemo i roditelje koji često pokušavaju kontrolisati nastavnike namećući im vlastito mišljenje, ocjenjujući njihov rad čak

Lijepo je u školi vidjeti veselu i radoznalnu djecu, koja žele sve da znaju.. koji formiraju predstavu o svijetu oko sebe i o vlastitoj budućnosti, formiraju mišljenje o ljudima i određuju prioritete. Sigurna sam da mi, nastavnici, želimo da svakom od njih pomognemo da ostvare svoje snove, te da postanu kompetentne i visoko profesionalne osobe.

Zajedno sa svom tom djecom dolaze nam "u paketu" i njihovi roditelji. U komunikaciji sa onima koji su dušom za svoje dijete, i sama dobijam neprocjenjivu podršku. Međutim, sve češće susrećemo i roditelje koji često pokušavaju kontrolisati nastavnike namećući im vlastito mišljenje, ocjenjujući njihov rad čak. Njihov "antinastavnički" uticaj na dijete je ponekad toliko jak, da može poništiti svaki naš pedagoški napor u pomenutoj misiji.

Dakle, dolaze u školu sa "receptom" za ispravljanje naših "grešaka" u radu sa njihovim djetetom. Nerijetko moramo uznemirenoj majci objasniti da je zapravo u njihovoj porodici dijete usamljeno, da problematičnim ponašanjem u školi nadoknađuje nedostatak pažnje i ljubavi kod kuće. Da su sin ili kćerka osobe u koje treba ulagati dušu, a ne novac. Zadatak škole je da ukaže roditeljima da vide ličnost u djetetu, da poštuju njegov životni izbor, čak i ako se ne poklapa sa stavom roditelja.

Ispričat ću vam priču iz anala moje pedagoške bilježnice. **Nazvat ću je "Priča o drekavcu"...**

Prije nekoliko godina, naletim na internetu na zanimljiv nagradni konkurs za mlade likovne umjetnike. Tema te godine bila je "Mitološko biće moje zemlje".

Kako sam i tad volonterski uređivala web i facebook-stranicu škole, konkurs sam odmah podijelila sa učenicima, smatrajući da neka nadarena djeca tu mogu vidjeti svoju šansu, (pošto se najbolji pristigli radovi izlažu u pravom galerijskom prostoru u jednom rumunskom gradu).

A ta referenca bi im bila od ogromne važnosti, ukoliko svoj put vide u likovnoj umjetnosti,... razmišljala sam.

Jedna učenica se odlučila prijaviti na konkurs tako što bi naslikala – **drekavca**.

Našla je podatak da počeci priče o drekavcu sežu u našu daleku prošlost i pripadaju mitologiji južnih Slavena, te da je prvi spomen Slavena i njihove mitologije u 6. stoljeću napravio bizantski historičar Prokopija. To je, čini se, i bio cilj konkursa: da mladi ljudi bolje upoznaju mitologiju svoje zemlje.

A zainteresirati jednog tinejdžera da se počne zanimati za ovako neobične aktivnosti je doista zanimljiv uspjeh. Elem, jedva sam čekala da vidim njen rad koji sam planirala proslijediti kolegi "likovnjaku" na procjenu.

Ali, avaj!!!

Desila se afera!

Uznemireni roditelji djevojke su uspaničeno zvali upravu škole i ja sam pozvana na razgovor (u prijevodu, "odgovornost").

Kancelarija pedagoga u kojoj su me čekali mi se činila klaustrofobična, a blijedo lice oca i drhtave ruke majke djevojčice, nisu obećavali dobar ishod. Ono što je mene uznemirilo je da ja i dalje nisam imala pojma koja je moja greška i zašto sam uopće pozvana.

Nakon pravog službenog uvoda pedagogice, prešli su na stvar:

ispostavilo se da otac zabranjuje kćerki da crta takve crteže, jer, kako kaže, "džini i šejtani neće u njegovu kuću".

Nastavili su sa istim užasavajućim tonom da se "njegovo dijete silno isprepadalo slike drekavca i da je pretrpjelo ogroman stres", zbog čega će je voditi i doktoru.

Saslušala sam roditelje u nevjerici. Zar je moguće da oni ovo zaista misle?

Imala sam as u rukavu: pokazala sam im ostale crteže njihove kćerke za koje oni (prije priče o drekavcu) nisu znali: djevojčicin blok sa crtežima obilovao je **mrtvačkim glavama i krvavim scenama pokidanih krvarećih srca i nemani**. Na crtežima su dominirale crna, siva i crvena boja krvi, probodene oči, krvave ruke i unutrašnji organi. Zasigurno su njihova zaprepaštena lica bila čin kapitulacije pred novim licem - vlastitog djeteta (koje se po svemu sudeći ne boji OVOG drekavca)

Lice djevojke se otkrilo putem crteža koje je krišom crtala. Da li je prolazila kroz dugotrajan jak strah, skrivenu (ili otvorenu) agresiju, da li su crteži nijemi svjedoci nasilja koje je nekad doživjela ili trag situacije koja je na nju djelovala. Da li su šake, kandže, zubi, lubanje, šiljci,... samo neki tinejdžerski trend i faza, ili je stvarna slika agresije i straha?

Svijet zdravog, psihički dobrog djeteta je svijetao, šaren, raznobojan. Da li je moguće da to ovi roditelji nisu primijetili?

Ovom pričom ne želim likovati i ove roditelje staviti na moralni stub srama (šta bi bilo sa mnom da mi djevojka nije donijela sve svoje crteže koje sam zadržala?). Želim ih razumjeti. I njih i kćerku. Okrenuti priču u njihovu korist, želim poštovatičnosti oca i majke, njihove roditeljske brige.

Djeca kroz crteže pokušavaju razumjeti svoja unutrašnja iskustva. A samo od roditelja zavisi da li će ono moći prihvatiti i pravilno shvatiti životne situacije i sebe u ovom svijetu.

Svi roditelji, po pravilu, doista žele da učine sve što je u njihovoj moći za dobro svog djeteta. No, često idealiziraju dijete, pripisujući mu nepostojeća savršenstva, ne žele vidjeti njegove nedostatke.

Kako je završio drekavac?

Nažalost, crtež nije poslan na takmičenje. Vjerovatno je zauvijek zatvoren i crtaći blok djevojke.

Da li su time spasili djevojku, ili su je ugasili?

Ponekad je potrebno samo dovoljno dugo čekati da vrijeme pokaže.

Tags

Aktivnosti u zajednici

Collections

Autorski tekstovi

Objava